

Sygn. akt III U 594/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 grudnia 2013r.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ostrołęce Wydział III

w składzie:

Przewodnicząca: SSO Bożena Bielska

Protokolant: sekr. sądowy Ewelina Asztemborska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 grudnia 2013r. w O.

sprawy z odwołania D. O.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o świadczenie przedemerytalne

na skutek odwołania D. O.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 18 lutego 2013 r. **nr** (...)

orzeka:

1. zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje D. O. prawo do świadczenia przedemerytalnego od dnia 18 marca 2013 roku,
2. w pozostałym zakresie odwołanie oddala,
3. stwierdza brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Sygn. akt III U 594/13

UZASADNIENIE

D. O. wniosła odwołanie od decyzji O/ZUS w P. z dnia 18.02.2013r., znak (...), którą to decyzją O/ZUS odmówił jej prawa do świadczenia przedemerytalnego stwierdzając, że nie spełnia warunków do przyznania tego świadczenia, określonych w art. 2 ustawy z dnia 30.04.2004r. o świadczeniach przedemerytalnych.

Odwołująca domagała się zaliczenia do stażu pracy okresu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w sklepie mięsny u A. B. w M. M.. od 04.09.1993r. do 31.12.1993r. i okresu wykonywania umowy zlecenia, zawartej z LO w M. M.. od 01.10.1996r. do 20.06.1997r.

W odpowiedzi na odwołanie ZUS wniósł o jego oddalenie wskazując, że z dokumentów zgromadzonych w toku postępowania przed organem rentowym wynika, że na dzień ustania ostatniego zatrudnienia, tj. 30.12.2011r., uwzględniono ubezpieczonej 34 lat 9 miesięcy i 10 dni okresów składkowych i nieskładkowych, zamiast wymaganych 35 lat, dlatego nie spełnia ona warunku określonego w art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych.

Organ rentowy wskazał nadto, że do stażu pracy nie zaliczono okresu wykonywania umowy zlecenia, zawartej z LO w M. M.. od 01.10.1996r. do 20.06.1997r., ponieważ w tym okresie nie były odprowadzane składki na ubezpieczenie społeczne.

ZUS podniósł też, że w odwołaniu D. O. domaga się zaliczenia do stażu pracy okresu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w sklepie mięsnym u A. B. w M. M.. od 04.09.1993r. do 31.12.1993r., lecz odwołująca nie załączyła zaświadczenia stwierdzającego okres pracy lub innego dokumentu, dotyczącego numeru konta płatnika składek, co uniemożliwia identyfikację płatnika celem potwierdzenia okresu ubezpieczenia.

Z tych względów zdaniem organu rentowego decyzją z dnia 18.02.2013r. prawidłowo odmówiono D. O. prawa do świadczenia przedemerytalnego.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 24.01.2013r. D. O. (ur. (...)) złożyła w ZUS wniosek o świadczenie przedemerytalne.

Zaskarżoną decyzją z dnia 18.02.2013r. ZUS odmówił jej prawa do tego świadczenia stwierdzając, że nie spełnia warunków określonych w art. 2 ustawy z dnia 30.04.2004r. o świadczeniach przedemerytalnych.

W ocenie Sądu odwołanie D. O. od w/w decyzji jest zasadne co do żądania przyznania świadczenia przedemerytalnego od dnia 18.03.2013r.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 30.04.2004r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz.U. Nr 120, poz. 1252, ze zm.) prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje osobie, która:

1) do dnia rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z powodu likwidacji pracodawcy lub niewypłacalności pracodawcy, w rozumieniu przepisów o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, u którego była zatrudniona lub pozostawała w stosunku służbowym przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, ukończyła co najmniej 56 lat - kobieta oraz 61 lat - mężczyzna i posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, lub

2) do dnia rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, ukończyła co najmniej 55 lat - kobieta oraz 60 lat - mężczyzna oraz posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 30 lat dla kobiet i 35 lat dla mężczyzn, lub

3) do dnia ogłoszenia upadłości prowadziła nieprzerwanie i przez okres nie krótszy niż 24 miesiące pozarolniczą działalność, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych i za ten okres opłaciła składki na ubezpieczenia społeczne oraz do dnia ogłoszenia upadłości ukończyła co najmniej 56 lat - kobieta i 61 lat - mężczyzna i posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, lub

4) zarejestrowała się we właściwym powiatowym urzędzie pracy w ciągu 30 dni od dnia ustania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, pobieranej nieprzerwanie przez okres co najmniej 5 lat, i do dnia, w którym ustało prawo do renty, ukończyła co najmniej 55 lat - kobieta oraz 60 lat - mężczyzna i osiągnęła okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, lub

5) do dnia rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia, w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 35 lat dla kobiet i 40 lat dla mężczyzn, lub

6) do dnia 31 grudnia roku poprzedzającego rozwiązanie stosunku pracy lub stosunku służbowego, z powodu likwidacji pracodawcy lub niewypłacalności pracodawcy, w rozumieniu przepisów o ochronie roszczeń pracowniczych w razie

niewypłacalności pracodawcy, u którego była zatrudniona lub pozostawała w stosunku służbowym przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, posiadała okres uprawniający do emerytury wynoszący co najmniej 34 lata dla kobiet i 39 lat dla mężczyzn.

Stosownie do art. 2 ust. 3 powołanej ustawy, świadczenie przedemerytalne przysługuje osobie określonej w ust. 1 po upływie co najmniej 6 miesięcy pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w ustawie o promocji zatrudnienia, jeżeli osoba ta spełnia łącznie następujące warunki:

1. nadal jest zarejestrowana jako bezrobotna;
2. w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych;
3. złoży wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 6-miesięczny okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

Z zaświadczenia Powiatowego Urzędu Pracy w O., wystawionego w dniu 21.01.2013r., wynika, że D. O. jest zarejestrowana jako osoba bezrobotna od dnia 20.07.2012r. i przez okres 6 miesięcy pobierała zasiłek dla bezrobotnych. Do dnia wydania zaświadczenia nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych (k. 30-31 akt SP5 7016287). W świetle powyższego zaświadczenia odwołująca spełnia więc warunki określone w art. 2 ust. 3 w/w ustawy.

Ponieważ D. O. w dacie składania wniosku o świadczenie przedemerytalne ukończyła 53 lata, dla przyznania prawa do świadczenia przedemerytalnego musiała spełniać warunki określone w art. 2 ust. 1 pkt 5 w/w ustawy. W ocenie Sądu odwołująca wykazała spełnienie tych warunków, lecz dopiero od dnia 18.03.2013r.

Jak wynika ze świadectwa pracy i wypowiedzenia (k. 27 i 28 akt SP5 7016287), ostatni stosunek pracy odwołującej – z Z. D. A. F.w C.- ustał z dniem 31.12.2011r. za wypowiedzeniem dokonany przez pracodawcę z powodu likwidacji zakładu pracy.

Poza sporem jest też, że D. O. w okresie od dnia 1.01.2012r. do chwili orzekania przez Sąd nie podejmowała innego zatrudnienia.

Z akt ZUS wynika, że organ rentowy wydając zaskarżoną decyzję uwzględnił odwołującej łączny staż pracy w wymiarze 34 lata 9 miesięcy i 10 dni okresów składkowych i nieskładkowych.

D. O. wykazała w toku postępowania przed Sądem, iż na datę ustania ostatniego zatrudnienia (31.12.2011r.) posiadała wymagany staż pracy 35 lat.

Odwołująca domagała się zaliczenia do stażu pracy okresu wykonywania umowy zlecenia, zawartej z LO w M. M.. od 01.10.1996r. do 20.06.1997r. i okresu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w sklepie mięsny u A. B. w M. M.. od 04.09.1993r. do 31.12.1993r. Zauważyć przy tym trzeba, iż okres zatrudnienia u A. B. po raz pierwszy wskazała w odwołaniu od decyzji z dnia 18.02.2013r.

Organ rentowy wydając zaskarżoną decyzję nie zaliczył odwołującej do stażu pracy okresu wykonywania umowy zlecenia, zawartej z LO w M. M.. od 01.10.1996r. do 20.06.1997r. podnosząc, że w tym okresie nie były odprowadzane składki na ubezpieczenie społeczne.

W ocenie Sądu należy podzielić stanowisko organu rentowego co do odmowy zaliczenia w/w umowy zlecenia.

W aktach kapitału początkowego odwołującej (k. 59) i w aktach SP5 7016287 (k. 68) znajduje się umowa zlecenia, zawarta między D. O. i LO w M. M., zlecająca odwołującej czynności polegające na sprzedawaniu w sklepiku

uczniowskim przy LO w M. M.. w okresie od 01.10.1996r. do 20.06.1997r. Odwołująca domagając się zaliczenia tego okresu powoływała się na tę właśnie umowę. W ocenie Sądu nie wykazała jednak, aby ta umowa była rzeczywiście wykonywana.

Zauważyć bowiem trzeba, że okres trwania tej umowy prawie w całości pokrywa się z okresem pobierania przez odwołującą zasiłku dla bezrobotnych i okresem zatrudnienia. Z zaświadczeń PUP w M. M.. wynika, iż D. O. w okresie od 11.07.1996r. do 31.03.1997r. była zarejestrowana jako osoba bezrobotna i okresie od 12.07.1996r. do 31.03.1997r. pobierała zasiłek dla bezrobotnych (k. 15 akt SP5 7016287). Z zaświadczenia PUP w M. M.. z k. 20 akt SP5 7016287 wynika zaś, że D. O. w okresie od 05.05.1997r. do 02.03.1998r. była zarejestrowana jako osoba bezrobotna i okresie od 06.05.1997r. do 15.08.1997r. pobierała zasiłek dla bezrobotnych. Nadto ze świadectwa pracy z k. 19 akt SP5 7016287 wynika, że odwołująca w okresie od 1.04.1997r. do 30.04.1997r. była zatrudniona na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy w zakładzie (...) S.A. w O..

Po uwzględnieniu tych okresów pobierania zasiłku dla bezrobotnych i okresu zatrudnienia, z okresu umowy zlecenia, który nie pokrywałyby się z w/w okresami, pozostaje jedynie okres od 01.05.1997r. do 05.05.1997r., który jest bez znaczenia dla oceny uprawnień odwołującej do świadczenia przedemerytalnego. Już więc tylko na marginesie podnieść trzeba, że odwołująca nie wykazała, aby faktycznie wykonywała umowę zlecenia, nie przedłożyła bowiem na tę okoliczność żadnych dowodów, a jak ustalił ZUS, w latach 1996-1997 nie była też zgłoszona do ubezpieczeń na podstawie umowy zlecenia.

Odnosząc się do drugiego ze spornych okresów zauważyć trzeba, że odwołująca domagała się zaliczenia do stażu pracy okresu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w sklepie mięsnym u A. B. w M. M.. od 04.09.1993r. do 31.12.1993r.

Odwołująca przesłuchiwana w charakterze strony na okoliczność zatrudnienia w sklepie u A. B. w M. M.. zeznała, że A. B. prowadziła działalność gospodarczą, miała restaurację i sklep. Odwołująca zeznała, że ona pracowała tylko w sklepie jako sprzedawca, była jedynym pracownikiem, wykonywała tam wszystkie czynności: obsługiwała klientów, przyjmowała i układała towar. Odwołująca pytana o czasookres zatrudnienia wskazywała, że zaczęła pracę 4 września 1993r., po rozpoczęciu roku szkolonego, a skończyła pracę 20 grudnia 1993r., bezpośrednio przed Świętami Bożego Narodzenia.

Zauważyć należy, że oceniając zasadność żądania D. O. zaliczenia okresu zatrudnienia w w/w zakresie Sąd musiał oprzeć się przede wszystkim na zeznaniach świadków. Na okoliczność zatrudnienia u A. B. odwołująca nie przedłożyła żadnych dokumentów, bowiem podnosiła, iż nie otrzymała ani pisemnej umowy o pracę, ani świadectwa pracy.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie podnosił, że na okoliczność zatrudnienia u A. B. odwołująca nie złożyła zaświadczenia stwierdzającego okres pracy lub innego dokumentu, dotyczącego numeru konta płatnika składek, co uniemożliwiało identyfikację płatnika celem potwierdzenia okresu ubezpieczenia.

Biorąc pod uwagę w/w stanowisko organu rentowego, Sąd w toku postępowania zwrócił się do Urzędu Miasta i Gminy M. M.. z prośbą o wskazanie, czy A. B. zam. w M. M., w latach 1993-1994 prowadziła działalność gospodarczą, a jeśli tak to w jakim dokładnie okresie oraz o nadesłanie dokumentów, z których wynika, jakiego rodzaju działalność prowadziła i w jakim okresie.

W odpowiedzi Sąd uzyskał kserokopię dokumentów składanych przez A. B.: zgłoszenie działalności gospodarczej, zaświadczenia o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej i decyzję o wykreśleniu wpisu do ewidencji działalności gospodarczej (k. 50-67a.s.). Z powyższych dokumentów wynikało, iż A. B. prowadziła działalność gospodarczą w okresie od 08.10.1990r. do 28.02.2001r., w tym restaurację i sklep.

Po uzyskaniu tych danych Sąd zwrócił się do Urzędu Statystycznego w O. z prośbą o podanie nr NIP i REGON A. B. jako osoby prowadzącej działalność gospodarczą a po uzyskaniu odpowiedzi, przesłał ją pełnomocnikowi ZUS celem wskazania, czy odwołująca była zgłoszona do ubezpieczeń z tytułu zatrudnienia u A. B. i w jakim okresie.

W odpowiedzi w piśmie z dnia 19.07.2013r. ZUS wskazał, że odwołująca nie była zgłoszona do ubezpieczeń na podstawie umowy o pracę (k. 93a.s.). W piśmie tym jednocześnie wskazano, iż ZUS w przeszłości przeprowadził u A. B. kontrolę, a ze sprawozdania z wykonywania zadań pokontrolnych wynika, iż A. B. nie zawierała również żadnych umów zlecenia. Do pisma tego ZUS załączył decyzję, wydaną w dniu 31.05.1995r., zobowiązującą A. B., jako osobę prowadzącą działalność gospodarczą, do uiszczenia składek za osoby będące faktycznie pracownikami, a które nie zostały przez nią zgłoszone do ubezpieczeń. Było to łącznie 6 osób, wykonujących czynności m.in. także w okresach od 1.10.1993r. do 31.11.1993r. i od 1.05.1993r. do 31.03.1995r.

Zauważyć też trzeba, że D. O. – po zapoznaniu się z tą decyzją oświadczyła, iż żadna z osób tam wymienionych nie pracowała w sklepie, wszystkie pracowały w restauracji prowadzonej przez A. B., a odwołująca nie miała z nimi kontaktu, gdyż restauracja mieściła się w innym budynku. Nowych danych nie dostarczyła też dokumentacja dotycząca kontroli, po przeprowadzeniu której ZUS wydał w/w decyzję z dnia 31.05.1995r., bowiem nie było tam żadnych danych dotyczących odwołującej.

Podkreślić jednak trzeba, że fakt zatrudnienia D. O. potwierdzają zeznania przesłuchanych przed sądem świadków: D. Z., T. K., J. M. oraz pośrednio zeznania A. B. i L. B..

Świadkowie D. Z., T. K. i J. M. zeznali, iż D. O. była zatrudniona na stanowisku sprzedawcy w sklepie u A. B., wykonywała czynności codziennie od godzin rannych do popołudniowych.

D. Z. zeznała, że odwołująca była matką samotnie wychowującą dzieci i musiała mieć źródło utrzymania, szukała pracy i znalazła ją u A. B. i pracowała tam w sklepie mięsnym przez 4 miesiące. Z zeznań świadka wynika, że mieszka obok odwołującej i na jej prośbę przyprowadzała dzieci odwołującej ze szkoły do sklepu, bywało też tak, że wychodziła po dzieci wracające ze szkoły i odprowadzała do domu, świadek robiła nadto zakupy w sklepie, gdzie pracowała D. O.. Świadek podkreślała, iż zna odwołującą od 21 lat, są dobrymi koleżankami, rozmawiały na temat pracy, bardzo często się odwiedzały, pomagały sobie wzajemnie.

Świadek J. M. zeznał, że jest bratem odwołującej i pomagał jej przy czynnościach w sklepie (...), jeździł do sklepu i pomagał przy rozładowywaniu ciężkich pojemników z mięsem i wędliną, zanosił je też na zaplecze. Świadek zeznał, że budynek, w którym był sklep, A. B. dzierżawiła. Świadek nie wiedział, czy odwołująca miała zawartą pisemną umowę, lecz pracowała codziennie, nie pamiętał też okresu zatrudnienia siostry.

Również świadek T. K. zeznała, że odwołująca pracowała w sklepie mięsnym u A. B., rozpoczęła pracę na jesieni, był to wrzesień lub listopad, była jedyną sprzedawczynią, czynności wykonywała od rana przez 8 godzin, codziennie. Świadek robiła zakupy w tym sklepie, nadto mieszka w tym samym bloku co odwołująca. Pytana o to, kto sprawował opiekę nad dziećmi odwołującej podczas jej nieobecności zeznała, iż dzieci chodziły do szkoły podstawowej a podczas nieobecności odwołującej opiekował się nimi ojciec odwołującej.

Sąd dał wiarę zeznaniom w/w świadków, gdyż są one zgodne ze sobą, wzajemnie się potwierdzają i uzupełniają, są też logicznie powiązane z pozostałym materiałem dowodowym.

Sąd w toku postępowania przesłuchał nadto A. B. i L. B.. Ich zeznania są bardzo symptomatyczne. Żadne z nich ani nie potwierdziło wprost faktu zatrudnienia D. O., ani nie zaprzeczyło temu zatrudnieniu. A. B. zasłaniała się niepamięcią, praktycznie co do każdej z kwestii, o którą była pytana. Zauważyć trzeba jednak, iż przyznała, że D. O. była u niej z prośbą o potwierdzenie faktu zatrudnienia w sklepie i wydanie świadectwa pracy.

Świadek L. B., przesłuchiwany w charakterze świadka zeznał zaś, że pomagał żonie w sklepie, jeździł też po towar do sklepu i go rozładowywał. Pytany o pracę D. O. zeznał, iż w sklepie sprzedawała „jakaś kobieta” i wydaje mu się, że była to odwołująca. Świadek pośrednio potwierdził więc, iż D. O. wykonywała czynności w sklepie jego żony.

W świetle omówionego wyżej materiału dowodowego Sąd uznał, iż D. O. wykazała, że faktycznie wykonywała czynności w sklepie (...), przy czym czynności te wykonywała codziennie i w pełnym wymiarze czasu pracy. Sam fakt, iż

odwołująca nie była zgłoszona do ubezpieczeń nie może więc powodować odmowy zaliczenia tego okresu do stażu pracy tym bardziej, że – jak wynika z akt kontroli i decyzji ZUS z 31.05.1995r. – praktyką było nie zgłaszanie przez A. B. pracowników do ubezpieczenia.

Ustalając czasookres tego zatrudnienia Sąd oparł się na zeznaniach samej D. O. oraz świadków D. Z., T. K. i J. M.. Z zeznań tych świadków wynika, iż odwołująca była zatrudniona ok. 4 miesięcy. Sama odwołująca wskazywała, że była zatrudniona od 04.09.1993r. do 20.12.1993r.

Co do daty początkowej Sąd przyjął datę wskazywaną przez odwołującą, tj. 04.09.1993r.

D. O. wskazywała, że zaczęła pracować we wrześniu, po rozpoczęciu roku szkolnego. Nadto zeznała, iż była pierwszym pracownikiem zatrudnionym w sklepie a sklep mieścił się w budynku, który A. B. dzierżawiła od (...). Odwołująca złożyła umowę dzierżawy, zawartą między A. B. i (...) w M. M.. (k. 117-118a.s.). Z treści tej umowy wynika, iż została ona zawarta w dniu 01.09.1993r. na okres 1 roku i dotyczyła pomieszczenia sklepu. Odwołująca złożyła również oświadczenie A. B. o wypowiedzeniu tej umowy z dniem 30.06.1994r. (k. 119a.s.).

Z powyższych dokumentów wynika, iż A. B. faktycznie od 01.09.1993r. prowadziła sklep mięsny. Skoro zaś odwołująca była pierwszym pracownikiem wykonującym czynności w tym sklepie, to można przyjąć, iż pracowała już w dacie 04.09.1993r., bowiem po zawarciu umowy dzierżawy osoba dzierżawiąca lokal musi mieć czas, aby przygotować lokal na swoje potrzeby. Z drugiej strony logiczne jest przyjęcie, że A. B., po wydzierżawieniu pomieszczenia sklepu, nie zwlekała z dostosowaniem go do potrzeb prowadzonej działalności, gdyż łączyło się to z zapewnieniem jej przychodu.

Ustalając datę końcową Sąd dał wiarę zeznaniom D. O., która twierdziła, iż pracę w sklepie (...) zakończyła w grudniu, przed Świątami Bożego Narodzenia. Skoro bowiem potwierdziła się podawana przez nią data początkowa zatrudnienia, to należy dać wiarę także temu, iż odwołująca zakończyła pracę w grudniu 1993r. Ponieważ jednak odwołująca nie potrafiła bliżej określić daty końcowej, dlatego Sąd jako datę końcową przyjął pierwszą datę pewną, przypadającą przed grudniem, tj. 30.11.1993r. Jeżeli odwołująca pracę zakończyła w grudniu 1993r., na pewno pracowała jeszcze w listopadzie 1993r.

W konsekwencji należy uznać, że D. O. wykazała, iż w sklepie mięsnym u A. B. w M. M.. pracowała od 04.09.1993r. do 30.11.1993r. Ponieważ materiał dowodowy nie pozwolił na ustalenie dokładnej daty ustania zatrudnienia odwołującej w grudniu 1993r., Sąd nie zaliczył do stażu pracy okresu zatrudnienia u A. B. po 30.11.1993r.

Po zaliczeniu okresu zatrudnienia od 04.09.1993r. do 30.11.1993r. (2 miesiące 27 dni) D. O. uzyska wymagany staż pracy 35 dni, gdyż łącznie z uwzględnionym przez ZUS okresem 34 lat 9 miesięcy i 10 dni okresów składkowych i nieskładkowych wyniesie on 35 lat i 7 dni.

Tym samym odwołująca będzie spełniała przesłanki z art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, co skutkowało przyznaniem jej tego świadczenia.

Sąd przyznał D. O. prawo do świadczenia przedemerytalnego od dnia 18.03.2013r., tj. od dnia wniesienia odwołania. Sąd miał na uwadze fakt, iż D. O. składając wniosek o świadczenie przedemerytalne do ZUS nie wskazywała okresu zatrudnienia u A. B., a po raz pierwszy okres ten wskazała w odwołaniu od decyzji z 18.02.2013r. Ponieważ dodanie tego okresu przesądziło o przyznaniu świadczenia przedemerytalnego, brak jest podstaw do przyznania świadczenia przedemerytalnego za okres przed 18.03.2013r., bowiem ZUS w toku postępowania przed tym organem nie rozpoznawał tego okresu.

Sąd uznał, że może przyznać D. O. świadczenie przedemerytalne od daty przypadającej już po zaskarżonej decyzji. Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie od decyzji z 18.02.2013r. odniósł się merytorycznie do możliwości zaliczenia okresu zatrudnienia u A. B., dlatego za niecelowe Sąd uznał przekazywanie do ZUS jako nowego wniosku żądania przyznania świadczenia przedemerytalnego z uwzględnieniem okresu zatrudnienia u A. B..

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd przyznał D. O. prawo do świadczenia przedemerytalnego od dnia 18.03.2013r., tj. od dnia wniesienia odwołania a oddalił odwołanie w zakresie przyznania tego świadczenia za okres sprzed 18.03.2013r.

Z tych względów na podstawie art. 477¹⁴ §1 i 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

Zgodnie z treścią art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, stosowanego odpowiednio, Sąd był zobowiązany, przyznając odwołującej prawo do świadczenia przedemerytalnego, do zamieszczenia z urzędu w sentencji wyroku rozstrzygnięcia w przedmiocie odpowiedzialności organu rentowego co do nieustalenia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, tj. zarówno przyznającego prawo do świadczenia, jak też jego brak (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28.04.2010r., II UK 330/09, LEX 604220). W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie nie ma podstaw do obciążenia organu rentowego odpowiedzialnością za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji o przyznaniu odwołującej prawa do świadczenia przedemerytalnego, gdyż wymagany staż pracy odwołująca wykazała dopiero przed Sądem i dopiero po wydaniu zaskarżalnej decyzji złożyła dokumenty wykazujące dodatkowy okres zatrudnienia w sklepie (...).